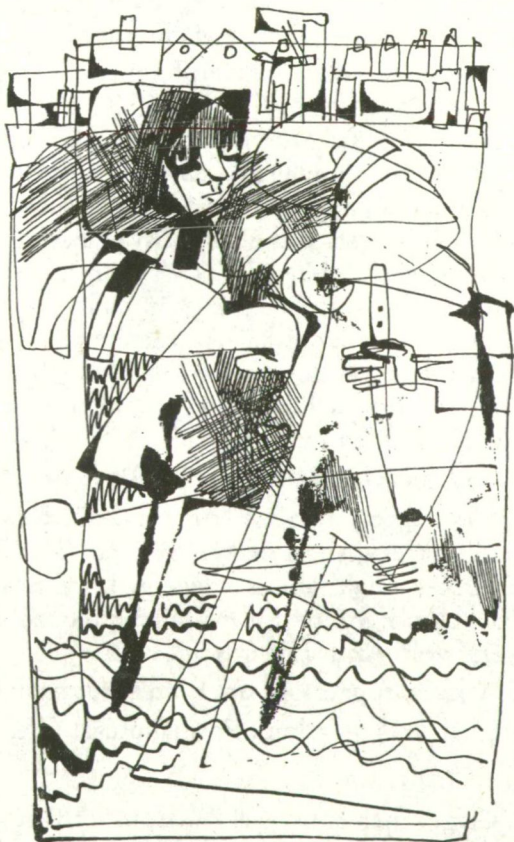

nék, és ordítottak az örök is. József úgy zuhant át a bozóton, mintha egy láthatatlan erő hajította volna ilyen magasra. Hatalmas ugrásokkal ide-oda kanyarogva szaladt, arcát véresre szaggatták a tüskés ágak, lihegését hangosabbnak érezte a puska lövéseknél. Nem szabad lassítani, nem szabad megállni, gondolta, és kétségbeesetten próbált levegőhöz jutni. Tüdeje majd szét pattant, a szíve a torkában dobogott. Még mindig lőnek, állapította meg, s erejét megfeszítve futott tovább, már nem is érezte a lábát, valami mégis vitte. Már jó ideje nem is az erdőt látta, hanem egy halálra űzött vad habzó testét, vadászaton volt, véres vadászaton, szeme kidülledt, és a levegő már hörögve hagyta el tüdejét. Amikor a földre zuhant még akkor is azt ismételte, nem megállni, nem lassítani, de mielőtt teljesen elsötétült előtte a világ már biztosan tudta, sikerült, és lehet, hogy most vége mindennek, hogy most elpusztul, de szabad lett, végre szabad.

ÁGNES ASSZONY